

καιώσεώς των νὰ ἔχωσι τιμηθῇ «δοξασθῇ», πρέπει νὰ ἔχωσι τιμηθῇ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς ἀποστολῆς γνώσεως εαυτοῦ καὶ τοῦ Ἀγαπητοῦ Αὐτοῦ Υἱοῦ—τῆς Ὁδοῦ τῆς Ἀληθείας καὶ τῆς ζωῆς.

Εἶναι λίαν μεγάλη τιμή, παρ' ὅσον τινὲς θὰ ἠδύναντο νὰ ὑποθέσωσι, τὸ νὰ ἀκούσῃ τις περὶ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ παρόντι καιρῷ. Καθὼς ἡ σωτηρία εἶναι δῶρον Θεοῦ, ἣτις θὰ ἀνοιχθῇ εἰς τὸν κόσμον κατὰ τὴν διάρκεια τοῦ Χιλιετοῦς αἰῶνος, οὕτως εἶναι τιμή τὸ νὰ γνωρίσῃ τις περὶ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου, καὶ τῆς μετ' αὐτοῦ συνδιαλλαγῆς ἐν τῷ παρόντι καιρῷ, πρὸ τοῦ χρόνου τῆς συνδιαλλαγῆς τοῦ κόσμου· διότι ἀφ' οὗ ἐτιμήθημεν τοιοῦτοτρόπως καὶ ἐλάβομεν τὴν ἀναγκαίαν γνῶσιν διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν διὰ τῆς πίστεως, τοῦτο γίνεται τὸ δεύτερον βῆμα καθὼς εἶδομεν, τὸ ὁποῖον καθοδηγεῖ ἡμᾶς πρὸς τὸν ἁγίασμόν ἐν ἁρμονίᾳ πρὸς τὴν κλῆσιν, καὶ τοῦτο πάλιν ὁδηγεῖ ἡμᾶς, διὰ τῆς πιστότητος «εἰς τὴν δόξαν τὴν μέλλουσαν νὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς ἡμᾶς», καθιστῶσα ἡμᾶς μέλη τῆς νέας κτίσεως.

«ΕΙ Ο ΘΕΟΣ ΥΠΕΡ ΗΜΩΝ».

Ἐξακολουθοῦντες περαιτέρω τὴν σειρὰν τῶν σκέψεων τοῦ Ἀποστόλου ἐπὶ τῆς ἐκλογῆς ταύτης, παραφράζομεν τὸ λεκτικὸν αὐτοῦ ὕφος τοιοῦτοτρόπως. — Δὲν παρατηροῦμεν ἀδελφοί, ὅτι ὁ Θεὸς ἔχει μέγα καὶ θαυμάσιον σχέδιον, τὸ ὁποῖον αὐτὸς ἐκτυλίσσει; Δὲν παρατηροῦμεν ὅτι κατόπιν τῆς προαποφάσεως αὐτοῦ, ὅπως ἐκλέξῃ τάξιν τινα, πρὸς συνεργασίαν ἐν τῷ σχεδίῳ του, ἠννόησεν ἡμᾶς, ἀποκολύψας ἡμῖν τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθήκας δικαίων καὶ προσκαλῶν ἡμᾶς διὰ τῆς οὐρανίου ταύτης κλήσεως; Τὸ τοιοῦτον σημαίνει ὅτι ὁ Θεὸς εἶπε ὑπὲρ ἡμῶν—ὅτι ἐπιθυμεῖ ἵνα ἡμεῖς ἀποτελέσωμεν μέρος τῆς ἐκλεκτῆς ταύτης τάξεως, ὅτι κατέστρωσε πᾶσαν ἀναγκαίαν διάταξιν, διὰ τῆς ὁποίας νὰ δυνηθῶμεν νὰ ἀποκτήσωμεν καὶ ἀφιχθῶμεν εἰς τὴν θέσιν ἐκείνην. Αἰσθανόμεθα ἐνίοτε, ὅτι καίτοι ὁ Κύριος εἶναι ὑπὲρ ἡμῶν, ὁ Σατανᾶς καὶ ἡ ἁμαρτία, καὶ αἱ ἐκ κληρονομικότητος ἀδυναμίαι εἶναι πᾶσαι καθ' ἡμῶν, ζητοῦσαι νὰ μᾶς παγιδεύσωσι, καὶ νὰ μᾶς κάμωσι νὰ προσκώψωμεν; Ἄς ἐνθυμώμεθα ὅτι τοῦ Παντοκράτορος Θεοῦ εὐρισκομένου παρὰ τὸ πλευρὸν ἡμῶν, οὐδεὶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν τούτων πρέπει νὰ μᾶς κάμῃ ὥστε νὰ φοβώμεθα, ἢ νὰ τρομαζώμεν, διότι Οὗτος εἶναι ὑπὲρ τὸ δέον ἱκανὸς νὰ μᾶς διαβιβάσῃ διὰ μέσου πάντων τούτων. Ἄς στρέψωμεν πρὸς τὰ ὀπίσω καὶ ἅς παρατηρήσωμεν τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐνοίαν του ἐνῷ εἴμεθα ἀκόμη ἁμαρτωλοὶ, προμηθεύσαντος τὴν ἀπολύτρωσιν τὴν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἄς ἐνθυμώμεθα, ὅτι ἐὰν τοιαῦτα ἔπραξεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἁμαρτωλῶν ὄντων, περισσότερα θὰ πράξῃ ὑπὲρ ἡμῶν τώρα,

ὅτε ἐγενόμεθα τέκνα αὐτοῦ, — τώρα ὅτε ἠκούσαμεν τὴν φωνὴν αὐτοῦ, ὅτε ἀπεδέχθημεν τὸν Υἱὸν αὐτοῦ, ὅτε ἐνεπιστεύθημεν εἰς αὐτόν, καὶ ἐδικαίωθημεν διὰ τῆς ἀξίας αὐτοῦ—τώρα, ὅτε ἠκούσαμεν τὴν κλῆσιν αὐτοῦ εἰς τὴν Θεϊαν φύσιν, καὶ ἀφιερώθημεν, καταθέσαντες τὸ ὀλίγον ἡμῶν πᾶν ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου—βεβαίως, περισσότερον θὰ μᾶς εὐνοήσῃ τώρα ὁ Θεός, καὶ θὰ ἐργασθῇ ὑπὲρ ἡμῶν, καίτοι δὲν δυνάμεθα νὰ ἐννοήσωμεν πῶς θὰ δυνηθῇ νὰ πράξῃ περισσότερον ἐκείνου τὸ ὁποῖον ἔπραξε, δωρήσας εἰς ἡμᾶς τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ. Δυνάμεθα δὲ νὰ ὤμεν βέβαιοι, ὅτι ἐκεῖνος ὅστις δὲν ἀλάσσει μᾶς ἀγαπᾷ ἀκόμη, εἶναι ὑπὲρ ἡμῶν ἀκόμη, καὶ θὰ μεταχειρισθῇ τὴν δυνάμιν του, ὥπως τὰ πάντα συνεργήσωσι πρὸς τὸ ὑψιστον ἡμῶν πνευματικὸν συμφέρον, καὶ διὰ τὴν τελικὴν ἀπόκτησιν θέσεώς τινος ἐν τῇ Νέᾳ Κτίσει, ἐὰν μένωμεν ἐν αὐτῷ διὰ τῆς πίστεως, διὰ τῆς ἀγάπης καὶ διὰ τῆς ἐκ καρδίας ὑπακοῆς,—ὅσονδῆποτε ἀσθενεῖς καὶ ἀτελεῖς καὶ ἐὰν εἶναι αἱ κάλλιστα ἡμῶν προσπάθειαι, εἰς τὸ νὰ καταδαμάσωμεν τὴν σάρκα. Ἄς εἴμεθα δὲ βέβαιοι, διὰ τοῦ πρὸς ἡμᾶς δώρου τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ καὶ διὰ τῆς διανοίξεως τοιουτοτρόπως τῆς ὁδοῦ, ὅπως ἀφιχθῶμεν διὰ τῆς κλήσεως αὐτοῦ εἰς τὴν Νέαν Κτίσιν, ὃ Κύριος ἐπρονόησεν ἐν τῷ Χριστῷ διὰ πᾶσαν ἡμῶν ἀνάγκην, ἥτις πιθανὸν νὰ ἀνεφύετο. Ἐν αὐτῷ ἐχάρισεν εἰς ἡμᾶς τὰ πάντα.

Θὰ δυνηθῇ τις νὰ ὑποβάλλῃ τὴν σκέψιν, ὅτι ἴσως, καὶ πρὸς πείσμα τοῦ Θεοῦ, ὁ Νόμος θὰ μᾶς καταδικάσῃ; Ἄς ἐνθυμώμεθα, ὅτι ὁ Θεός εἶναι ἐκεῖνος ὅστις κατεδίκασεν ἡμᾶς, ὑπὸ τὸν νόμον αὐτοῦ, καὶ ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὅστις ὡς μέγας κριτὴς μᾶς κατεδίκασεν, ὅστις ἤδη ἀπαγγέλλει τὴν δικαίωσιν ἡμῶν—ὅστις προσεφώνησεν ἡμᾶς, ὡς «Δικαιωθέντας δωρεὰν ἐκ πάντων, ἀπὸ τὰ ὁποῖα ὁ Νόμος δέν ἠδύνατο νὰ μᾶς δικαιώσῃ»—διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ, τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τῷ Κυρίῳ ἡμῶν. Ἐχοντες ὑπ' ὄψιν ταῦτα, «Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ»—τοὺς ὁποίους Αὐτὸς τοιουτοτρόπως ἠυλόγησεν; Τίς δύναται νὰ μᾶς καταδικάσῃ, ἔνεκα τῶν ἀκουσίων ἡμῶν ἀδυναμιῶν, ἢ ἀτελειῶν; εἰς τοὺς τοιοῦτους ἀπαντῶμεν, «Χριστὸς ὁ ἀποθανὼν, μᾶλλον δὲ καὶ ἀναστάς, καὶ ἀναβάς ἐν ὑψηλοῖς, ὡς ἀντιπρόσωπος ἡμῶν, καὶ ὅστις ἐφήρμοσεν ὑπὲρ ἡμῶν τὴν φερεγγυότητα τῆς ἑαυτοῦ ἀξίας, ὥπως καλύψῃ πάσας τὰς ἡμετέρας ἀτελείας. —Ρωμ. η' 34.

Εἶναι δυνατόν ἀκόμη νὰ προταθῇ ὑπὸ τινος, ὅτι πιθανὸν νὰ ἐπέμβῃ τι καὶ νὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἢ ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ, καὶ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ καὶ ἐλέους; καὶ ὅτι τοιουτοτρόπως νὰ ἐγκαταλειφθῶμεν μόνοι μας καὶ νὰ ναυαγήσωμεν ἐκ τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ τοῦ μέλλοντος ὅσον ἀφορᾷ τὴν Νέαν Κτίσιν; Ἀποκρινόμεθα ἀπ' ἐναντίας, ὁ Χριστὸς ἔχει μεγάλην ἀγάπην δι' ἡμᾶς, ἄλλως οὐδόλως θὰ μᾶς ἀπελύτρωνεν. Ἐκάστη αὐτοῦ πολιτεία ἦτο πλήρης ἀγάπης, καὶ ἡμεῖς δὲν πρέπει νὰ ἐ-

πιτρέψωμεν εἰς οὐδὲν πρᾶγμα νὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην ταύτην. Ἐὰν ἐπέλθωσι θλίψεις, ἡμεῖς πρέπει νὰ δεχθῶμεν ταύτας μόνον, ὅπως μᾶς ὁδηγήσωσι πλησιέστερον πρὸς τὸν Κύριον, ὥς τὸν μόνον δυνάμενον νὰ βοηθήσῃ ἡμᾶς. Ἐὰν στενοχωρία, ἢ καταδίωξις, ἢ πείνα, ἢ ἔνδεια, ἢ οἰοσδήποτε κίνδυνος, ἤθελεν ἐπέλθῃ καθ' ἡμῶν,—πρέπει ἡμεῖς, ἔνεκεν φόβου, νὰ περιστείλωμεν τὴν πρὸς τὸν Κύριον ἀγάπην ἡμῶν, νὰ ἀρνηθῶμεν τὸ ὄνομά Του καὶ τὸ ἔργον Του, καὶ νὰ μὴ ἀκουλουθῶμεν πλέον εἰς τὰ ἴχνη αὐτοῦ, ἐκλέγοντες μᾶλλον εὐκολωτέραν τινα ὁδὸν ζωῆς; Ὅχι, ἀκριβῶς δι' αὐτῶν τούτων τῶν δοκιμασιῶν ἀναπτυσσόμεθα εἰς νικητάς. Πῶς θὰ ἡδυνάμεθα νὰ ἐθεωρούμεθα νικηταί, ἔνθα οὐδὲν ὑπάρχει πρὸς ὑπερνίκησιν—ἐὰν ὁλόκληρος ἡ ὁδὸς ἦτο ὁμαλὴ, καὶ ἄνευ δυσμενῶν τινων ἐμποδίων; Ἐδέχθημεν τὰ ἐλέη καὶ τὰς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ, καὶ ἤδη μᾶς δοκιμάζει, διὰ νὰ ἴδῃ εἰς ποῖον βαθμὸν εἴμεθα ἄξιοι νὰ μείνωμεν ἐν τῇ ἀγάπῃ αὐτοῦ, καὶ ἐν τῇ εὐνοίᾳ αὐτοῦ. Οὗτος εἶναι πρόθυμος καὶ ἐπιθυμεῖ ὅπως ἡμεῖς μέινωμεν εἰς αὐτά, προδιατάξας πᾶν τὸ ἀναγκαῖον πρὸς τοῦτο, ἀλλὰ μὴ πιέζων ἢ παραβιάζων τὴν ἡμετέραν θέλησιν. Εἰμαι πεπεισμένος, ὅτι ἀπεφασίσσαμεν νὰ μὴ ἐπιτρέψωμεν εἰς οὐδὲν πρᾶγμα νὰ μᾶς χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, τὴν ἐκδηλωθεῖσαν ἐν τῷ Χριστῷ—οὔτε φόβος θανάτου, οὔτε ἡ ἀγάπη τῆς ζωῆς· καὶ ὅτι οὐδὲν ἄλλο ἐκ τῶν κτισμάτων τοῦ Θεοῦ, θὰ ἀνακόψῃ, ἢ θὰ μεταστρέψῃ τὴν πρὸς ἡμᾶς εὐνοιαν τοῦ Θεοῦ—οὔτε ἄγγελοι, οὔτε ἄρχαί, οὔτε ἔξουσiai, ἐν τῷ παρόντι δημιουργηθεῖσαι, ἢ μέλλουσai νὰ δημιουργηθῶσιν. Εἰς πάντα ταῦτα ὑπερνικῶμεν—υἱοθετήθημεν ὡς υἱοὶ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ Θείου ἐπιπέδου, διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς. —

«ΒΕΒΑΙΑΝ ΗΜΩΝ ΤΗΝ ΚΛΗΣΙΝ ΚΑΙ ΕΚΛΟΓΗΝ
ΠΟΙΕΙΣΘΑΙ». — Β' Πέτρου α' 10,11.

«Ἀδελφοὶ σπουδάζατε βεβαίαν ὑμῶν τὴν κλησὶν καὶ ἐκλογὴν ποιεῖσθαι· ταῦτα γὰρ ποιοῦντες, οὐ μὴ πταισθέντε ποτε· (ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα προηγουμένως ἀνέφερεν, δηλαδή, καταβαλόντες πᾶσαν σπουδὴν, ἐπιχορηγήσατε ἐν τῇ πίστει ὑμῶν τὴν ἀρετὴν, γνῶσιν, ἐγκράτειαν, ὑπομονὴν, εὐσέβειαν, φιλαδελφίαν, ἀγάπην, ταῦτα γὰρ ὑπάρχοντα καὶ πλεονάζοντα, οὐκ ἀργούς, οὐδὲ ἀκάρπους καθίστησιν ἡμᾶς·) οὕτω γὰρ πλουσίως ἐπιχορηγηθήσεται ὑμῖν ἡ εἰσοδος εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ Σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.»

Ἐν τῇ ἐκλογῇ ταύτῃ, παρατηροῦμεν, ὅτι τὰ σπουδαιότερα διαβήματα ἀνήκουσιν εἰς τὸν Θεόν, δηλ. (1) Ἡ προαπτόφασις αὐτοῦ ὅπως ἀποκτήσῃ τοιαύτην νέαν κτίσιν· (2) Ἡ πρόσκλησις τινῶν ὅπως ἀναπτύξωσι τὸν ἀναγκαῖον χαρακτῆρα, (3) Ἡ διάτα-

ξίς τῶν πραγμάτων, οὕτως ὥστε οἱ προσκαλούμενοι νὰ ᾤσιν ἱκανοὶ ὕπως ἀναπτύξωσι καὶ ἀφικθῶσιν εἰς εὐπρόσδεκτον κατάστασιν, ἐν ἀρμονίᾳ εὐρίσκομένην πρὸς τὴν κλήσιν. Ἀφ' ἑτέρου ἕτερα σοβαρὰ διαβήματα δέον νὰ ληθῶσιν ὑπὸ ἐκείνων οἵτινες εἶναι οἱ ἐκλεκτοί· (1) Ἐναπόκειται εἰς τοὺς καλουμένους, διὰ τοὺς ὁποίους πᾶσαι αὐταὶ αἱ προπαρασκευαί καὶ διατάξεις ἐγένοντο, νὰ ἀποδεχθῶσι τὴν κλήσιν—κάμνοντες τελείαν ἀφιέρωσιν. (2) Οὗτοι πρέπει νὰ εἶναι ἐμπεποτισμένοι τόσον διὰ τοῦ πνεύματος τῆς κλήσεώς των, καὶ τόσον νὰ ἐκτιμῶσι τὰς εὐλογίας των, ὥστε μετὰ ζήλου νὰ συμμορφωθῶσι πρὸς τοὺς ὅρους καὶ περιορισμούς, οἵτινες εἶναι συνδεδεμένοι πρὸς ταύτας.

Εἶδομεν ἤδη, ὅτι αἱ συνῆλθαι αὐταὶ καὶ οἱ περιορισμοί, εἶναι, ἐν βραχυλογίᾳ, ἡ ἐκ καρδίας ὁμοίωσις πρὸς τὸν ἀγαπητὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ· ἀναλύοντες ὅμως τὴν ὁμοίότητά ταύτην ἀκόμη περισσότερον, εὐρίσκομεν ταύτην σημαίνουσαν, καθὼς ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἐνταῦθα ὑποδεικνύει, ὅτι δέον νὰ ἔχωμεν τοὺς καρπούς τοῦ πνεύματος τῆς ἀγιότητος. Ὁ Θεὸς εἶναι ἅγιος, καὶ οἱ ἐκλεκτοὶ δέον νὰ ἔχωσι τὸ πνεῦμά Του, τὴν διάθεσιν αὐτοῦ τῆς ἀγάπης διὰ τὴν δικαιοσύνην, καὶ μῖσος, ἐναντίωσιν πρὸς τὴν ἀνομίαν. Ὁ Ἀπόστολος ἐν τῷ ἄνωθι Γραφικῷ χωρίῳ διεκνύει τὰ διάφορα στοιχεῖα τοῦ ἁγίου τούτου πνεύματος τοῦ Θεοῦ, δίδων ἔμφασιν εἰς τὸ γεγονὸς, ὅτι δὲν φθάνομεν εἰς τὴν τελείαν ταύτην ὁμοιότητα (τὴν τελειότητα τῆς ἀγάπης), ἅμα τῇ ἐνάρξει τοῦ σταδίου ἡμῶν, ἀλλ' ὅτι μᾶλλον, αὕτη δεικνύει τὸν σκοπὸν, ἢ σημεῖον, ὅπερ σημειοῖ τὸ τέλος τοῦ σταδίου. Ἡ ἀγάπη, ὡς γενικὴ ἔκφρασις, καλύπτει πάντα ταῦτα τὰ στοιχεῖα τοῦ χαρακτῆρος, ἅτινα πραγματικῶς εἶναι μέρη τῆς ἀγάπης. Πραότης, χρηστότης, φιλαδελφία, εὐσέβεια, εἶναι πάντα στοιχεῖα τῆς ἀγάπης.

Ὑπέβαλλέ ποτέ τις τὴν ιδέαν, ὅτι οἱ καρποὶ οὗτοι τοῦ ἁγίου πνεύματος τοῦ Θεοῦ, δύνανται νὰ καταταχθῶσιν ὡς κατωτέρω, εἰς τὸ ὁποῖον τελειῶς συμφωνοῦμεν·

(1) Χαρά. Ὑπερβολικὴ ἀγάπη.

(2) Εἰρήνη. Ἀγάπη ἐν ἀναπαύσει.

(3) Μακροθυμία. Ἀγάπη ὑπομένουσα.

(4) Χρηστότης. Ἀγάπη κοινωνική.

(5) Ἀγαθωσύνη. Ἀγάπη ἐνεργός.

(6) Πίστις. Ἀγάπη εἰς τὰ πεδία τῶν μαχῶν τῆς ζωῆς.

(7) Πραότης. Ἀγάπη καρτερική.

(8) Ἐγκράτεια. Ἀγάπη γεγυμνασμένη.

Ὅποτε ἠρχίσσαμεν τρέχοντες ἐν τῷ σταδίῳ, ἔχοντες ἀπόφασιν ὅπως πράξωμεν οὕτως, διότι ὁ Θεὸς ἐδικαίωσεν ἡμᾶς διὰ τῆς χάριτός του, καὶ μᾶς προσεκάλεσε νὰ τρέξωμεν τὸν ἀγῶνα τούτον, διὰ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως τῆς νέας κτίσεως, πρῶτον

πάντων εἵπομεν καθ' ἑαυτούς,—θὰ ἀποθέσωμεν κατὰ μέρος τὰ βάρη καὶ τὰ ἐμπόδια τῶν ἐπιγείων φιλοδοξιῶν, διὰ τῆς εἰς τὸν Κύριον ἀφιερώσεως ἡμῶν, τῆς θελήσεως ἡμῶν, καὶ διὰ τῆς ἀποφάσεως, ὅτι ἓν μόνον πρᾶγμα θὰ κάμνωμεν, δηλαδή, θὰ ζητήσωμεν, καὶ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου θὰ ἐμπνέωμεν τὰς εὐλογίας διὰ τὰς ὁποίας Οὗτος προσεκάλεσεν ἡμᾶς. Συγχρόνως δὲ ἀφίχθημεν εἰς τὸ συμπέρασμα, ὅτι θὰ ἐθέτομεν κατὰ μέρος, καθόσον θὰ ἡδυνάμεθα, τὴν εὐκόλως ἐμπεριπλέκουσαν ἡμᾶς ἀμαρτίαν—ὁποιαδήποτε καὶ ἐὰν εἶναι αὕτη—εἴτε ἡ ἰδική μας εἶναι ὁμοία πρὸς τὰς τῶν ἄλλων ἐν τῷ σταδίῳ εἴτε μὴ καὶ ὅτι θὰ ἐτρέχωμεν πιστῶς τὸν διὰ τὸ μέγα βραβεῖον ἀγῶνα τοῦτον.

Ἡ εἴσοδος ἐν τῷ σταδίῳ τούτῳ, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν ἀφιέρωσιν ἡμῶν. Ἐκεῖ ἔλαβε τὴν ἀρχὴν τῆς αὐτῆς. Ἀφιερώσαμεν ἑαυτούς εἰς τὸν Κύριον—ὥπως κυθερνώμεθα ὑπὸ τοῦ πνεύματος τῆς ἀγάπης αὐτοῦ· ἐν τούτοις ἀνεγνωρίσαμεν, ὅτι ἔνεκα τῆς πτώσεως, μεγάλως ἐλλιπόμεθα ὡς πρὸς τὰ στοιχεῖα ταῦτα τοῦ χαρακτῆρος, τὰ ὁποῖα ὁ Πατὴρ ἐπιδοκιμάζει. Τρέχομεν ἐν τούτοις, ἐπιμένοντες εἰς τὴν ἀπόκτησιν τῆς ὁμοιότητος τοῦ χαρακτῆρος τοῦ Υἱοῦ Αὐτοῦ—ὁποῖον εἶναι τὸ θέλημά του, ὅσον ἀφορᾷ ἡμᾶς, καὶ οἱ ὄροι τῆς μετ' αὐτοῦ ἐπικοινωνίας. Ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην διαφέρομεν τοῦ Κυρίου ἡμῶν, ὅστις ὢν τέλειος, δὲν ἐβάδιζε βῆμα πρὸς βῆμα διὰ τὴν ἀνάπτυξιν τῆς ἀγάπης. Οὗτος ἦτο πεπληρωμένος ἐκ τοῦ πνεύματος ἐξ ἀρχῆς—εὗρίσκετο εἰς τὸν σκοπὸν, ἐξ ἀρχῆς. Ἡ δοκιμασία ἐκεῖνου ἦτο ἵνα ἀποδειχθῇ, ἐὰν θὰ ἔμενε πιστὸς εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς τελείας ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς του, ἢ ὄχι. Ἡμεῖς ἐν τούτοις, ἔχομεν ἀνάγκην νὰ τρέχωμεν, νὰ ἀγωνιζώμεθα, ἵνα φθάσωμεν εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο.

Δυνάμεθα νὰ διαιρέσωμεν τὸ στάδιον τοῦτο εἰς τέσσαρα μέρη, καὶ νὰ εἴπωμεν, ὅτι εἰς τὸ πρῶτον μέρος, ἢ τέταρτον, ἀναγνωρίζομεν τὴν ἀγάπην ὡς Θεῖαν ἀπαίτησιν, καὶ ὅτι θὰ ζητῶμεν νὰ τὴν ἀποκτήσωμεν, καίτοι εἴμεθα ἱκανοὶ νὰ κατανοῶμεν αὐτὴν μόνον ἐκ τῆς ἀπόψεως τοῦ καθήκοντος. Αἰσθανόμεθα ὅτι ὀφείλομεν ἀγάπην ἐκ καθήκοντος πρὸς τὸν Θεόν, διότι, ὡς δημιουργὸς ἡμῶν, ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητήσῃ τὴν ἐκ μέρους ἡμῶν ὑπακοήν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν· ἀγάπην πρὸς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν, ἐπίσης, διότι αὐτὸς μᾶς ἡγάπησε, καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν, δικαίως, νὰ τὸν ἀγαπῶμεν πρὸς ἐπιστροφὴν τῆς ἀγάπης του· ἀγάπην ἐκ καθήκοντος πρὸς τοὺς φίλους ἡμῶν, διότι ἀναγνωρίζομεν, ὅτι τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Τὸ δεῦτερον τέταρτον τοῦ σταδίου ὁδηγεῖ ἡμᾶς ὀλίγον πρὸς τὰ πρόσσω πλησιέστερον πρὸς τὸν «σκοπὸν», οὕτως ὥστε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα κατ' ἀρχάς ἐζητούσαμεν νὰ πράξωμεν ἐξ ἀγάπης ὀφειλουμένης, βαθμιαίως ἐκλαμβάνομεν αὐτὰ ὑπὸ ἐκτίμησιν, καὶ

ὄχι ὅπως κατ' ἀρχάς ὡς καθῆκον. Κατενοήσαμεν ἐπομένως ὅτι ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς διέτασεν εἰς ἡμᾶς ὡς δίκαια καὶ ὀρθά, ἦσαν καλὰ πράγματα, ὅτι αἱ εὐγενέστεραι ἀρχαί, περὶ τῶν ὁποίων εἶχομεν ἀντίληψιν τινα, συνταυτίζονται μετὰ τῆς Δικαιοσύνης, Ἀγάπης, καὶ Σοφίας, τὰς ὁποίας ὁ Κύριος ἐπιτάσσει, καὶ θέτει ἔμπροσθεν ἡμῶν, καὶ τὰς ὁποίας ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου ἤρχισαμεν νὰ ἐκτιμῶμεν. Ἠρχίσαμεν νὰ ἀγαπῶμεν τὸν Θεόν, ὅχι μόνον διότι τοῦτο ἦτο καθῆκον ἡμῶν εἰς τὸν Δημιουργὸν ἡμῶν, ἀλλὰ προσθετικῶς καὶ εἰδικῶς διότι εἶδομεν αὐτὸν κατέχοντα τὰ μεγάλα ἐκεῖνα στοιχεῖα τοῦ χαρακτῆρος, ἅτινα ἐπιτάσσει εἰς ἡμᾶς,—τὴν προσωποποίησιν πάσης χάριτος καὶ ἀγαθωσύνης. Ὅσοι ἀφικνοῦνται εἰς τὸ δεύτερον τοῦτον τέταρτον ἢ σκοπὸν, ἀγαπῶσι τὸν Κύριον, ὅχι μόνον διότι πρῶτος αὐτὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ διότι εἶναι καθῆκον νὰ ἀγαπῶμεν αὐτὸν πρὸς ἀνταπόδοσιν, ἀλλὰ διότι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διανοίας ἡμῶν διηνοιχθήσαν ἀρκετὰ εὐρὲως, ὥστε νὰ ἐπιτρέπηται εἰς ἡμᾶς νὰ ἴδωμέν τι ἐκ τῆς ἐνδόξου μεγαλειότητος τοῦ χαρακτῆρος αὐτοῦ, πλάτους καὶ μήκους τῆς Δικαιοσύνης, Σοφίας, Ἀγάπης καὶ Δυνάμεως τοῦ Δημιουργοῦ ἡμῶν.

Τὸ τρίτον-τέταρτον σημεῖον ἢ σκοπὸν τοῦ σταδίου θέλομεν ὀνομάσῃ—ἀγάπην διὰ τοὺς ἀδελφούς. Κατ' ἀρχάς, ἀνεγνωρίζομεν ἀγάπην ὀφειλομένην πρὸς τοὺς ἀδελφούς, καθὼς καὶ πρὸς Πατέρα, μόνον εἰς μικρὸν τινα βαθμὸν, διότι οἱ ἀδελφοί, ὀλίγα ἔπραξαν ὑπὲρ ἡμῶν· ἀνεγνωρίζομεν δὲ αὐτοὺς ὡς τοιοῦτους, διότι τοιοῦτον ἦτο τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς. Ἀλλ' ὅταν ἐφθάσαμεν εἰς τὸ σημεῖον νὰ ἴδωμεν τὰς ἀρχάς τῆς Δικαιοσύνης, καὶ νὰ ἐκτιμήσωμεν τὸν Πατέρα, καὶ ἴδωμεν ὅτι Αὐτὸς ὁ Πατὴρ μᾶς ἀγαπᾷ, παρ' ὅλας τὰς ἀκουσίους ἡμῶν ἀδυναμίας, αἱ καρδίαι ἡμῶν ἤρξαντο μεγεθυνόμεναι καὶ εὐρυνόμεναι πρὸς τοὺς ἀδελφούς· ἐπὶ μᾶλλον δὲ καὶ μᾶλλον, κατέστημεν ἱκανοί, ὅπως παραβλέπωμεν τὰς ἀκουσίους αὐτῶν ἀδυναμίας, ἀτελείας καὶ σφάλματα, ὡς ἂν παρατηροῦμεν ἐν αὐτοῖς ἀποδείξεις ἐπιθυμίας τῆς καρδίας αὐτῶν, ὅπως περιπατήσωσιν εἰς τὰ ἴχνη τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐν ἀρμονίᾳ πρὸς τὰς ἀρχάς τοῦ Θεοῦ χαρακτῆρος. Ἡ πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἀγάπη, κατέλαβε θέσιν ἐμφανῇ ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πείρᾳ. Ἀλλοίμονον! πλεῖστοι προφανῶς ἐκ τοῦ ἀγαπητοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου, δὲν ἔφθασαν ἀκόμη εἰς τὸν τρίτον τοῦτον σκοπὸν ἐν τῷ σταδίῳ, διὰ τὸ βραβεῖον τῆς ἄνω ἡμῶν κλήσεως. Ὑπάρχει μεγάλη ἀνάγκη τῆς ἀναπτύξεως τῆς φιλαδελφίας, μακροθυμίας, ὑπομονῆς, τὰς ὁποίας αἱ Γραφαὶ ἐγχαράσσουν, καὶ αἵτινες κατ' ἀνάγκην δοκιμάζονται καὶ ἀναπτύσσονται περισσότερον ἐν τῇ μετὰ τῶν ἀδελφῶν συσχετίσει, ἢ ἐν τῇ συσχετίσει ἡμῶν πρὸς τὸν Πατέρα καὶ τὸν Κύριον ἡμῶν. Δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν τὴν τελειότητα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ, καὶ ὅτι οὗτοι δὲν ἔχουσιν ἀτελείας· δυνάμεθα νὰ ἀνα-

γνωρίσωμεν τὸ μεγαλεῖον αὐτῶν πρὸς ἡμᾶς, καὶ τὴν σμικρότητα ἡμῶν πρὸς αὐτούς· ἀλλ' ὅταν παρατηρῶμεν τοὺς ἀδελφούς βλέπομεν εἰς τοῦτον μὲν ταύτην τὴν ἀδυναμίαν, εἰς ἐκεῖνον δὲ ἐκείνην τὴν ἀτέλειαν, καὶ ὁ πειρασμός, ἀλλοίμονον εἶναι τόσον κοινός, ὥστε νὰ εἴπωμεν εἰς τινα ἀδελφόν, «Ἄφες με νὰ ἐξαγάγω τὸ ξυλάριον ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου,»—ἀντὶ ν' ἀναγνωρίζωμεν ὅτι τοιαῦτα δῆγματα (δαγκώματα) καὶ ἔριδες καὶ ἐπιθυμίαι πρὸς ἀνέυρεσιν σφαλμάτων, τῶν ἀδελφῶν, εἶναι ἀπόδειξις, ὅτι κατέχομεν ἀκόμη μεγάλην δοκὸν ἀνυπομονησίας καὶ ἐλλείψεως ἀγάπης, ὥστε νὰ πολεμῶμεν. Καθόσον δὲ πλησιάζομεν εἰς τὸ τρίτον τοῦτο μέρος τοῦ σκοποῦ, βαθμιαίως ἐξάγομεν τὴν δοκὸν ἐκ τῶν ἰδίων ἡμῶν ὀφθαλμῶν,—βλέπομεν τὰς ἰδίας ἡμῶν ἀδυναμίας, καὶ ἐκτιμῶμεν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον τὰ πλούτη τῆς πρὸς ἡμᾶς χάριτος τοῦ Κυρίου· ἡ ἐνέργεια δὲ τούτου ἐπὶ τῶν καρδιῶν ἡμῶν εἶναι νὰ παραγάγῃ ἐν ἡμῖν μέγαν βαθμὸν ἐκ τοῦ πνεύματος τῆς πρᾶότητος, ὑπομονῆς, καὶ χρηστότητος πρὸς πάντας· —τοῦτο δὲ πάλιν καθιστᾷ ἡμᾶς ἱκανούς, ὅπως παραβλέπωμεν, ἢ καλύπτωμεν πλῆθος ἀτελειῶν, εἰς τοὺς ἀδελφούς, ἐνόσω ἀναγνωρίζομεν ὅτι οὗτοι εἶναι πραγματικοὶ ἀδελφοί—ἐνόσω πιστεύουσιν εἰς τὸ πολῦτιμον αἷμα, καὶ ζητοῦσι νὰ διανύσωσι τὸ ἴδιον στάδιον διὰ τὸ ἴδιον βραβεῖον.

Ὁ τέταρτος ἢ τελικὸς σκοπὸς τοῦ ἀγῶνος ἡμῶν εἶναι Τελεία Ἀγάπη — πρὸς τὸν Θεόν, πρὸς τοὺς ἀδελφούς ἡμῶν, πρὸς πάντας ἀνθρώπους,—καὶ εἶναι ἡ ἀγάπη ἐκείνη τὴν ὁποίαν δεόν πάντες ἐνθέρμως νὰ ζητῶμεν νὰ ἀποκτήσωμεν, καὶ τοῦτο, ὅσον τὸ δυνατόν τὸ ταχύτερον. Δὲν πρέπει νὰ χρονοτριβῶμεν εἰς τοὺς σκοποὺς τῶν τετάρτων τούτων, ἀλλὰ νὰ τρέχωμεν μεθ' ὑπομονῆς, μετ' ἐπιμονῆς, καὶ μετ' ἐνεργείας. Ὑπὸ τινα ἔποψιν δὲν πρέπει νὰ «ἀγαπῶμεν τὸν κόσμον, οὐδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ», ἀλλ' ὑπὸ ἄλλην ἔποψιν, πρέπει νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ «κάμνωμεν τὸ καλὸν πρὸς πάντας, ἐνόσω ἔχομεν εὐκαιρίαν, πρὸ πάντων δὲ εἰς τοὺς οἰκείους τῆς πίστεως» (Γαλ. στ' 10), —ἀγάπη ἡ ὁποία νὰ ἐμπερικλείῃ καὶ τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν. Ἡ ἀγάπη αὕτη δὲν ἐκμηδενίζει, ἢ ἐλαττώνει τὴν πρὸς τὸν Πατέρα ἡμῶν καὶ τὰς ἀρχάς τῆς δικαιοσύνης αὐτοῦ ἀγάπην ἡμῶν, ἀλλ' ἰσχυροποιεῖ ταύτας· ἡ δὲ ἐνίσχυσις αὕτη καθιστᾷ ἡμᾶς ἱκανούς, ὥστε νὰ συμπεριλαμβάνωμεν εἰς τὴν ἀγάπην τῆς εὐσπλαγχνίας καὶ συμπαθείας, πᾶσαν τὴν δυστυχῇ ἀγωνιῶσαν κτίσιν, τὴν συνωδίνουσιν καὶ ἀναμένουσιν τὴν φανέρωσιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ. «Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν, καλῶς ποιεῖτε τοὺς καταδιώκοντας καὶ μισοῦντας ὑμᾶς,» εἶναι ἡ ἐντολὴ τοῦ Διδασκάλου· ἐὰν δὲ δὲν ἀφίχθῶμεν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦτον τῆς ἀγάπης—ἀγάπης καὶ πρὸς τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν ἀκόμη—οὐδὲ ἐπὶ στιγμὴν πρέπει νὰ νομίζωμεν, ὅτι ἀφίχθημεν εἰς τὸν σκοπόν, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος ἡμῶν ἔθεσεν ἐνώπιον

ἡμῶν ὡς ἀκολούθων αὐτοῦ. Ἐὰν δὲν φθάσωμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο δὲν εἴμεθα εἰκόνες τοῦ ἀγαπητοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

Πρέπει δὲ νὰ ἀφιχθῶμεν εἰς τὴν κλίμακα ταύτην τῆς ἀγάπης, προτοῦ νὰ δυνηθῶμεν καὶ λογισθῶμεν ἄξιοι θέσεως ἐν τῇ νέᾳ κτίσει, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀναμένωμεν ὅτι ἕκαστος ἐκ τῶν ἀκολούθων τοῦ Κυρίου πρέπει νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπὸν τοῦτον, ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν θὰ ἐκπνέῃ ἐν τῷ θανάτῳ. Ὡς ἀπεναντίας. Δέον νὰ ἀναμένωμεν, ὅτι θὰ φθάσωμεν ὅσον τὸ δυνατόν ἐνωρίτερον, ἐν τῇ Χριστιανικῇ ἡμῶν ζωῇ, καὶ νὰ ἐνθυμώμεθα τοὺς λόγους τοῦ Ἀποστόλου: «Ἄπαντα κατεργασάμενοι στήναι» (Ἐφεσίους στ' 13). Ἀφ' οὗ δὲ ἀφιχθῶμεν εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο, ἔχομεν ἀνάγκην δοκιμασιῶν ἀγάπης· αἱ δὲ ἐπὶ τοῦ σκοποῦ τούτου ἐξασκήσεις ἡμῶν—ἀγωνιζόμενοι ὅπως τηρήσωμεν τὸν σκοπὸν τοῦτον τὸν γινώμονα ἐν τῇ ζωῇ ἡμῶν—θέλουσιν εἰσθαι λίαν ἐπιβοηθητικά διὰ τὸν χαρακτῆρα ἡμῶν. Κατὰ τοῦτο δὲ αἱ δοκιμασίαι ἡμῶν, εἰδικώτερόν πως, θὰ ἀντιστοιχῶσι πρὸς τὰς τοῦ Κυρίου ἡμῶν· διότι ἐνῷ αὐτὸς δὲν εἶχεν ἀνάγκην νὰ τρέξῃ διὰ νὰ φθάσῃ εἰς τὸν σκοπόν, εἶχεν ὁμως ἀνάγκην νὰ ἀγωνισθῇ τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως ἐπὶ τοῦ σκοποῦ,—ὄχι διὰ νὰ στραφῇ ἐξ αὐτοῦ, ὄχι ἵνα κατανικηθῇ ὑπὸ τῶν διαφόρων δειλεασιμάτων τοῦ κόσμου καὶ τοῦ Σατανᾶ. «Τρέχω πρὸς τὸν σκοπόν», ἔλεγεν ὁ Ἀπόστολος, τοιοῦτοτρόπως δὲ εἰς ἕκαστος ἐξ ἡμῶν πρέπει νὰ ἴσταται στερεῶς ἐπὶ τοῦ σκοποῦ ἐκείνου, ἀφ' οὗ ἀφιχθῇ εἰς αὐτόν, καὶ νὰ προσέχη, ὅπως εἰς πάσας τὰς δοκιμασίας, τὰς ὁποίας ὁ Κύριος ἠθέλην ἐπιτρέψῃ νὰ ἐπέλθωσι κατ' αὐτοῦ.—ὄχι ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτοῦ δυνάμει, ἀλλ' ἐν τῇ δυνάμει καὶ προστασίᾳ τοῦ Λυτρωτοῦ ἡμῶν.

Πειρασμοὶ θὰ ἔλθωσι καθ' ἡμῶν ὅπως μᾶς ἀποτρέψωσιν ἀπὸ τὴν τελείαν ἀγάπην πρὸς τὸν Πατέρα, ὅπως μᾶς παρακινήσωσι καὶ ἀποδώσωμεν ὀλιγωτέραν τῆς πλήρους τιμῆς καὶ ὑπακοῆς τῆς ὀφειλομένης εἰς Αὐτόν. Πειρασμοὶ θὰ ἐπέλθωσι καθ' ἡμῶν, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἀδελφούς ἐπίσης, ὅπως μὴ ἐπιτρέψωμεν εἰς τὴν ἀγάπην πρὸς τοὺς ἀδελφούς, καὶ καλύψῃ πλῆθος σφαλμάτων.—ὑποβολαί, ὅπως ἐξαφθῶμεν πρὸς ἐκείνους τοὺς ὁποίους ἐμάθομεν νὰ ἀγαπῶμεν καὶ νὰ ἐκτιμῶμεν, καὶ πρὸς τὰς ἀδυναμίας τῶν ὁποίων ἐμάθομεν νὰ συμπαθῶμεν. Πειρασμοὶ θὰ ἔλθωσιν καθ' ἡμῶν, ὅσον ἀφορᾷ τοὺς ἐχθρούς ἡμῶν, ἀφ' οὗ ἐμάθομεν νὰ τοὺς ἀγαπῶμεν—ὑποβάλλοντες ἡμῖν τὴν ιδέαν, ὅτι ὑπάρχουσι καὶ ἐξαιρέσεις καὶ ὅτι ἡ πρὸς αὐτοὺς μεγαλοψυχία ἡμῶν πρέπει νὰ ἔχη τὰ ἑαυτῆς ὅρια. Μακάριοι εἴμεθα, ἐὰν εἰς τὰς δοκιμασίας ταύτας, σταθῶμεν, σπεύδοντες πρὸς τὸν σκοπόν, ἀγωνιζόμενοι, νὰ κρατήσωμεν τὴν θέσιν ταύτην, εἰς τὴν ὁποίαν ἔχομεν ἤδη ἀφιχθῇ—ἀγωνιζόμενοι τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως—κρατοῦντες στερεῶς τὴν αἰώνιον ζωὴν, ἣτις ἐλογίσθη εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ Ἰησοῦ.

«ΕἰΔΟΤΕΣ ΤΗΝ ΕΚΛΟΓΗΝ ΥΜΩΝ ΥΠΟ ΘΕΟΥ».

«Εἰδότες ἀδελφοί ἀγαπητένοι ὑπὸ Θεοῦ τὴν ἐκλογὴν ὑμῶν, ὅτι τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν οὐκ ἐγενήθη εἰς ὑμᾶς ἐν λόγῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν δυνάμει καὶ ἐν πνεύματι ἀγίῳ καὶ πληροφροῖα πολλῇ.» — Α' Θεσσαλ. α' 4, 5.

Ἀλλαχοῦ ὑπεδείξαμεν τὰ σημεῖα, τὰς ἀποδείξεις, ἅτινα δει-

κνύουσιν ὅτι εἴμεθα τέκνα Θεοῦ· δηλ. τὴν ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἀποκύψιν ἡμῶν, σφράγισιν καὶ ζωοποιήσιν. (*) Δὲν θὰ ἐπαναλάβωμεν ταῦτα ἐνταῦθα, ἀλλ' ὁπλῶς ὑπὸ γενικὴν τινα μορφὴν θὰ ἐπιστήσωμεν τὴν προσοχὴν εἰς τὸ γεγονός, ὅτι ὁλοσδήποτε συμμετέχει εἰς τὴν ἐκλογὴν ταύτην κατέχει διαφόρους ἀποδείξεις, διὰ τῶν ὁποίων νὰ δύναται νὰ γείνη διακριτός, ὄχι μόνον ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ του, ἀλλὰ καὶ ἐντὸς ὀλίγου διαστήματος καὶ ὑπὸ τῶν «ἀδελφῶν» μετὰ τῶν ὁποίων ἔρχεται εἰς συνάφειαν. Ἐν τῇ ἐκλογῇ δὲ ταύτῃ ὑπάρχει καὶ δύναμις, ὅσον καὶ ἀγγελία. Ἡ ἀγγελία αὕτη τῆς ἐκλογῆς, ἡ κλήσεως, ἡ «λόγου» δὲν εἶναι μόνον εὐαγγέλιον διὰ τὴν ἐκλεκτὴν τάξιν, ἀλλὰ εἶναι καὶ τι ἀκόμη περισσότερον δι' αὐτήν· εἶναι δύναμις Θεοῦ ἐργαζομένη ἐν αὐτοῖς τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ. Αὕτη συνεπιφέρει εἰς τοὺς ἐκλεκτούς τὸ ἅγιον πνεῦμα, καὶ μεγάλην βεβαιότητα, μεγάλην πληροφορίαν, οἵτινες ἀφ' ἑτέρου εἶνε ἔτοιμοι ἀντὶ πάσης θυσίας νὰ διασαλπίσωσι τὸν λόγον Αὐτοῦ.

Εἰς τοὺς Κολοσσαεῖς ὁ Ἀπόστολος γράφει, (γ' 12-14) ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκλεκτὴν ταύτην τάξιν τῆς νέας κτίσεως, λέγων, ὅτι οἱ τοιοῦτοι πρέπει νὰ ἀπεκδυθῶσι τὴν παλαιὰν ἐκτίμησιν τῶν πραγμάτων, καὶ νὰ ἐνδυθῶσι τὴν νέαν, διὰ τῆς ὁποίας θὰ ἀναγνωρίζωνται ὡς μέλη τῶν ἐκλεκτῶν, ὄχι πρὸς τὴν ἐθνικότητα, ὄχι ὡς πρὸς τὴν ἐκκλησιαστικὴν ἀπόχρωσιν, ἀλλ' ἐκείνην ἣτις ἀναγνωρίζει πάντας ἐν Χριστῷ, καὶ τούτους μόνον ὡς ἀποτελοῦντας τὴν ἐκλεκτὴν νέαν κτίσιν. «Ἐνδύσασθε, λέγει, ὡς ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ ἅγιοι, ἡγαπημένοι, σπλάγγνα οἰκτιρμοῦ, χρηστότητα, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων καὶ χαριζόμενοι αὐτοῖς, ἐάν τις πρὸς τινα ἔχη μομφήν, καθὼς ὁ Χριστὸς ἔχαρίσατο ὑμῖν, οὕτω καὶ ὑμεῖς, ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις (ὡς τὸ κορύφωμα) τὴν ἀγάπην, ἣτις ἔσται σύνδεσμος τῆς τελειότητος».

Ὁ Κύριος ὁμιλῶν περὶ τῆς Ἐκκλησίας ὡς ἐν ὄλῳ, ὑποδεικνύει, ὅτι διάφοροι δοκιμασίαι καὶ πειρασμοὶ πρέπει νὰ ἐπέλθωσιν ἐπ' αὐτῶν, ἀφῆρων νὰ ὑπονοηθῇ, ὅτι οἱ πειρασμοὶ οὗτοι θέλουσιν ἐνταθῇ ἀκόμη περισσότερον κατὰ τὸ τέλος τοῦ εὐαγγελικοῦ τούτου αἰῶνος, καὶ ὅτι οὗτοι θὰ ἐπιτραπῶσιν εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε νὰ πλανηθῶσι πάντες, ἐκτὸς τῶν «ἐκλεκτῶν». —Ματθ. κδ' 24. (*).

Ὑπάρχει τι τὸ ἐνθαρρυντικόν εἰς τὸ ζήτημα τοῦτο· τοῦτο βεβαίως δὲν συνεπάγεται ὅτι «οἱ ἐκλεκτοὶ θὰ ἔχωσιν ἀνωτέραν διανοητικὴν ἰκανότητα, διὰ τῆς ὁποίας νὰ δύνανται νὰ διακρίνωσι τὰς διαφόρους πανουργίας τοῦ Σατανᾶ κατὰ τὴν πονηρὰν ταύτην ἡμέραν, ἀλλ' οὔτε καὶ σημαίνει τὸ τοιοῦτον, ὅτι οὗτοι θὰ ἔχωσιν ἀφελθῇ εἰς τὴν τελειότητα τῆς καταδαμάσεως τῶν ἐπιγείων αὐτῶν σκευῶν, ὥστε νὰ μὴ δύνανται νὰ πλανηθῶσιν· ἀλλὰ μᾶλλον, ὅτι εἰς πάντας ἐκείνους οἵτινες θὰ μένωσιν ἐν τῷ Χριστῷ, ἀρκετὴ χάρις, ἀρκετὴ σοφία, ἀρκετὴ βοήθεια θέλει παρασχεθῇ, καθ' ὃν χρόνον θὰ εὐρίσκοντο ἐν ἀνάγκῃ. Ὅποια παρηγορία εἶναι διὰ πάντας ἐκείνους, οἵτινες κατέφυγον εἰς τὴν